

Sygn. akt IV U 217/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2015r. w S.

odwołania M. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 stycznia 2015 r. Nr (...)

w sprawie M. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu M. Ł. przysługuje prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2015 roku.

Sygn. akt IV U 217/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 stycznia 2015 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. odmówił M. Ł. przyznania prawa do emerytury, wskazując, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż nie uwzględnił jako okresu pracy w warunkach szczególnych czasów: od 12 marca 1974 r. do 28 lutego 1990 r. oraz od 4 sierpnia 1992 r. do 29 listopada 1993 r. ze względu na to, że w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych błędnie określono charakter świadczonej pracy. Ponadto, zdaniem ZUS, wskazane przez pracodawcę stanowiska nie są zgodne z wymienionymi w uchwale, na którą powołuje się zakład pracy.

Odwołanie od wyżej wymienionej decyzji złożył M. Ł. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji o przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, iż w kwestionowanych przez organ rentowy okresach faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, gdyż był zatrudniony na stanowisku autoklawisty i jako palacz kotłów wysokociśnieniowych, jak również że nie może ponosić ujemnych konsekwencji z powodu błędnie określonego w świadectwie pracy powierzonego mu stanowiska (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumentację i stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 2-3).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 5 stycznia 2015 r. M. Ł., ur. (...), złożył wniosek do organu rentowego o przyznanie mu prawa do emerytury (wniosek k. 1-4 a. e.).

Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat uzupełnione pracą w gospodarstwie rolnym – 3 lata, 3 miesiące i 5 dni, w tym okresy nieskładkowe w wymiarze 23 dni, okresy składkowe w wymiarze 22 dni, 3 miesiące i 26 dni. Organ rentowy uznał, iż ubezpieczony nie posiada żadnego stażu pracy w warunkach szczególnych. Powyższe wynikało z zakwestionowania przez organ rentowy wydanego w dniu 9 listopada 2001 r. świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 15 a. e.). ZUS stwierdził, iż wskazane świadectwo zawiera błędne określenie charakteru pracy. Z uwagi na brak 15 lat pracy w warunkach szczególnych na datę 1 stycznia 1999 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja k. 30 a. e.).

Ubezpieczony M. Ł. w okresie od 12 marca 1974 r. do 12 listopada 2001 r. zatrudniony był w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) w S. Oddział Produkcji Silikatów w S., następnie w Budostal – 1 S.A. w K. Oddział Produkcji Silikatów w S.. Wskazany zakład pracy zajmował się produkcją cegły silikatowej. Od dnia 12 marca 1974 r. ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku pracownika fizycznego produkcji (k.3 cz. B akt osobowych). Od dnia 2 stycznia 1975 r. powierzono ubezpieczonemu obowiązki pomocnika autoklawisty (k.5 cz. B akt osobowych), a od dnia 1 maja 1976 r. obowiązki autoklawisty (k. 7 cz. B akt osobowych). Do jego zadań należała praca przy hartowaniu cegły silikatowej. Powyższe polegało spinaniu wózków i wciąganiu ich do autoklawów zawierających surową cegłę, prowadzeniu gospodarki parą oraz przemieszczania pary z autoklawu do autoklawu do maksymalnego jej wykorzystania, właściwe użytkowanie i konserwacja urządzeń /autoklawy, wyciągarka i urządzenia rozdzielni pary/, przetaczanie i smarowanie wózków hartowniczych, należyte hartowanie cegły zgodnie z wytycznymi technologii, wyciąganie wyhartowanego produktu. Ubezpieczony obsługiwał pięć autoklawów (zakres obowiązków k. 39 cz. B akt osobowych). Wyżej wymienioną pracę M. Ł. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do końca lutego 1990 r.

W okresie od dnia 1 marca 1990 r. do 3 sierpnia 1992 r. ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym w związku z modernizacją zakładu (k. 30-35 cz. B akt osobowych).

Dnia 4 sierpnia 1992 r. ubezpieczony wrócił do pracy na stanowisko autoklawisty (podanie k.36, umowy k.37 i 38 cz. B akt osobowych).

Dnia 31 maja 1993 r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki autoklawisty – palacza. Z zakresu obowiązków wynika, że obowiązki palacza zostały powierzone ubezpieczonemu na czas nieobecności palacza (choroba, urlop, inny dzień nieobecności). Jak palacz ubezpieczony pracował w kotłowni nieautomatyzowanej obsługując piece wysokoprężne, kotłownia wyposażona była w kotły parowe typu przemysłowego. Kotłownia była niezbędną do wytwarzania pary na potrzeby hartowania cegły silikatowej. Pracę autoklawisty z pracą palacza wykonywaną w zastępstwach ubezpieczony wykonywał do dnia 29 listopada 1993 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność niesporna - oświadczenie zawarte we wniosku k. 2 a.e.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obdarzonego przez Sąd wiarygodnością (zeznania ubezpieczonego k. 10v-11, zeznania świadków S. G. k. 9v-10 oraz K. K. k. 10-11v, dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, w tym zaświadczenia ukończenia kursów obsługi

autoklawów oraz palacza kotłów wysokoprężnych k. 4, 8, zaświadczenia kwalifikacyjne k. 3, 5 cz. A, świadectwo pracy k. 43, umowy o pracę k. 38-39, angaże k. 3-15 cz. B).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. Ł. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Stosownie do treści § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w wyżej wymienionym wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było stwierdzenie, czy ubezpieczony legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Po przeprowadzonej analizie materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, Sąd stwierdził, że M. Ł. posiada ponad 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Sąd zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych sporne okresy od 12 marca 1974 r. do 28 lutego 1990 r. oraz od 4 sierpnia 1992 r. do 29 listopada 1993 r. (okres 17 lat, 3 miesiące i 17 dni). Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez ubezpieczonego jak i świadków: S. G. oraz K. K.. Wynika z nich, iż M. Ł. w pierwszym z wymienionych okresów pracował stale i w pełnym wymiarze jako pracownik fizyczny na produkcji, a następnie autoklawista. Do jego zadań należała wyłącznie praca przy hartowaniu cegły tj. przy obsłudze autoklawów. W drugim z okresów pracował jako autoklawista, a od 31 maja 1993 r. do 29 listopada 1993 r. ubezpieczony łączył pracę autoklawisty i palacza. Praca na kotłowni była wykonywana ręcznie, kotłownia wyposażona była w kotły wodne typu przemysłowego i piece wysokoprężne 16 atmosfer. Wymienieni świadkowie również byli zatrudnieni w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) w S. Oddział Produkcji Silikatów w S. w podobnym, co ubezpieczony, okresie. Treść złożonych zeznań znajduje swoje potwierdzenie w dokumentach pracowniczych znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego.

Pracę na stanowisku pracownik fizyczny na produkcji i autoklawisty zakwalifikować należy jako pracę w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A, działem V poz. 11 (prace przy produkcji materiałów ogniotrwałych oraz wyrobów ceramicznych) załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wymienione prace odpowiadają stanowiskom wymienionym w wykazie A, dział V poz. 11 pkt 6 i 7 zarządzenia nr 9 Ministra budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do

wzrostu emerytury lub renty (pkt. 6 - wypalacz, pkt 7 - robotnik w przemyśle materiałów budowlanych wykonujący stale prace pomocnicze lub inne przy produkcji wyrobów ceramicznych lub materiałów ogniotrwałych).

Praca ubezpieczonego w charakterze palacza również stanowi pracę w warunkach szczególnych i została wymieniona w wykazie A, dziale XIV poz. 1 tj. prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Nie budzi wątpliwości, iż kotły, które obsługiwał ubezpieczony, były urządzeniami wodnymi typu przemysłowego. Dostarczały bowiem energii przy procesie produkcji oraz ogrzewały halę produkcyjną jak również pomieszczenia biurowe.

Podkreślić również należy, iż zarówno praca autoklawisty jak i palacza osobno jak i łącznie stanowią pracę w warunkach szczególnych. Zgodnie ze orzecznictwem Sądu Najwyższego w sytuacji gdy pracownik pracujący w pełnym wymiarze czasu pracy w czasie dnia łączy ze sobą pracę odpowiadającą dwóm stanowiskom pracy w warunkach szczególnych i wykonywanie tych prac wyczerpuje jego dzienną normę czasu pracy to również taki okres należy uznać za pracę w warunkach szczególnych. Powyższe wynika z faktu, iż zatrudnienie na każdym z wymienionych stanowisk uznać należy za pracę w warunkach szczególnych. Po zaliczeniu okresów od 12.03.1974 r. do 28.02.1990 r. i od 04.08.1992 r. do 29.11.1993r. jako stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu emerytury.

Poza sporem pozostawało, iż ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki do uzyskania prawa do emerytury, gdyż w dniu (...)2014 r. ukończył bowiem (...) lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że M. Ł. przysługuje prawo do emerytury od 1 stycznia 2015 r. Stosownie bowiem do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.